

“ মৰমৰ সন্তানসকল :- দেহী অভিমানী হৈ থাকিব। এইটো বহুত ডাঙৰ লক্ষ্য হয়, দেহী-অভিমানী জনকেই ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায় বুলি ক'ব, তেওঁক বাবা আৰু পৰামৰ্শমৰ বাহিৰে আন একোৱেই ভাল নালগিব।”

প্ৰশ্ন:- প্ৰশ্ন:- কোন এক কথাৰ ধাৰণাৰে ২১ জন্মৰ কাৰণে পুঁজি জমা হয়?

উত্তৰ:- শ্ৰীমতৰ মতে নিজৰ বা আনৰ উপকাৰ কৰিলে। উপকাৰ তেঁওহে কৰিব পাৰে যি জন পুৰা দেহী অভিমানী হয়, যি জনৰ বুদ্ধি শুদ্ধ হয়। দেহৰ অভিমান আহিলে অপকাৰ হৈ যায়। আৰু জমা কৰা পুঁজিও শেষ হৈ যায়। লোকচান হৈ যায়। ক্ৰোধৰ ভূতেও অপকাৰ কৰে এই কাৰণে নিজৰ স্বভাৱ বহুত মিঠা হ'ব লাগে

গীত:- কোন হয় পিতা, কোন হয় মাতা.....

ওম্ শান্তি । যেতিয়া পৰম পিতাই জীৱ আত্মবোৰক লগ কৰে তেতিয়া জীৱ আত্মাই নিজৰ জীৱনৰ কথা পাহৰি যায়। তেঁও লোকৰ নিশ্চয় হৈ যায় আমি আত্মা বুলি আৰু পৰমাত্মাৰ সন্তান বুলি। বাকী আমি দেহৰ লগতে যি চকুৰে দেখা পোৱা যায় এই সকলোবোৰ মনত আহিবই নালগে। বাবা আহিছে সন্তান সকলক ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। তোমালোক আচৰিত হৈ যোৱা এইটো কি কথা বুলি। ব্ৰহ্মাৰ আত্মাৰ ৰাতি শেষ হৈ এতিয়া পোহৰ হ'বৰ হ'ল। দেহ আৰু দেহৰ লগত যি সম্বন্ধ আছে সেই সকলোবোৰ এতিয়া শেষ হৈ যাব। গতিকে আচৰিত হৈ যায় কি হ'ব বুলি। এই পুৰণি দুৰ্নীয়াখন দেখা পোৱা নাযাব। মাথো পিতা আৰু পৰামৰ্শম হৈ মনলৈ আহি থাকিব। এইটো আচৰিত কথা নহয় জানো। কিন্তু বাবাক ভাল কৈ চিনি নোপোৱাৰ বাবে, বুদ্ধি যোগ নলগাৰ বাবে দেহৰ অভিমান শেষ হৈ নাযায়। তেঁওকে আমি বান্দৰ সম্প্ৰদায় বুলি কওঁ। যেতিয়া দেহী অভিমানী হ'ব তেতিয়া কোৱা হয় ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়। বান্দৰ সম্প্ৰদায়ৰ উদাহৰণ নাৰদৰ লগত কৰা হয়। তেওঁ ভক্ত আছিল, তাল বজাই থাকে। তেওঁক বাবাই দেখুৱাই যে তুমি বান্দৰ সম্প্ৰদায়ৰ হয়। গতিকে দেহী অভিমানী হৈ থকাটো বহুত ডাঙৰ লক্ষ্য। লাগিলে পৱিত্ৰ থাকে। এনেও ভাল বা বেয়া মানুহ থাকেই। এতিয়া সন্যাসী সকলে ঘৰ বাৰী এৰি দিয়ে পৱিত্ৰ হয়। যি সকলে ঘৰ দূৰাৰ এৰি নিদিয়ে তেওঁ লোক হল গ্ৰহস্থী আকৌ তেঁওলোকক নিজৰ গুৰু বুলি মানি লয়। কলি যোগৰ শেষত সকলো মানুহেই নাষ্টিক আৰু মাতৃ পিতৃ বিহীন হৈ যায়। হে ভগৱান হে পৰম পিতা বুলি কৈ চিঞৰি থাকে কিন্তু তেওঁক নাজানে যে তেওঁ কোন হয়। চিঞৰি চিঞৰ ভাগৰি পৰে। কৈ দিয়ে ভগৱান সৰ্বব্যাপী বুলি। মহিমাও কৰে কিন্তু তেওঁক নাজানে। এইটো বুজিব লগীয়া কথা। ভগৱানৰ বাণী যে গীতা খনটো ভগৱানৰ বাণী আছে এইটো হল আসুৰী সম্প্ৰদায়। ভগৱানে কয় কলে তুমি বান্দৰ দৰে। নিজৰ চেহেৰা চোৱা আইনা খনত। ভগৱানক নাজানে। বিচাৰি ফুৰে এই কাৰণে মানুহেই ভগৱানক পোৱা উচিত। বিচাৰি ফুৰে কিন্তু নাপায়। মই বুঢ়াই এই যন্ত্ৰ ৰচনা কৰোঁ। যদি কোৱা হয় কৃষ্ণই ৰচনা কৰিছিল তেতিয়া হ'লে ক'ব লাগিব যে মই কৃষ্ণই তোমাক ৰাজ যোগ শিকাইছো বুলি। কিন্তু কৃষ্ণৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ হ'ব নোৱাৰে। এই কথা তোমালোকেহে জানিছা বাকী সকলো হল আইৰণ যুগৰ। মুখেৰে পাথৰ সদৃশ বচন উচ্চাৰণ কৰি থাকে। মিছা কথা কোৱাজনৰ বাবে কোৱা হয় তোমাৰ মুখ ক'লা বুলি। যেতিয়া সন্যাস ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল তেতিয়া সৃষ্টি খন ৰজো প্ৰধান আছিল। ভাৰত খনক পৱিত্ৰতাই ৰক্ষা কৰিবলৈ এই পবিত্ৰ ধৰ্মৰ স্থাপন কৰা হয়। তেওঁলোক ৰজোপুত্ৰী সন্যাসী বুলি কোৱা হয়। সন্যাস নিশ্চয় কৰে কিন্তু ৰজোপুত্ৰী। তেওঁলোক সত্যপ্ৰধান নহয়। যেতিয়া ভাৰত কাম বিকাৰত জ্বলিবলৈ আৰম্ভ কৰে তেতিয়া নাট্য (ড্ৰামা) অনুসৰি এই সন্যাসৰ অভিনয় আৰম্ভ হয়। ইয়াক কোনো সহজ ৰাজ যোগ বুলি কোৱা নহয়। সেইয়া ভগৱানে শিকোৱা নাছিল। তেওঁ লোকে ভগৱানক নাজানে। এইটো বহুত ডাঙৰ ভুল কৰি দিলে, যে কৃষ্ণক দ্বাপৰ যুগলৈ লৈ আনিলে। বাবাই ভুল কৰা মানুহ সকলক বুজাই। কিন্তু বুজাবলৈ বহুত সংশোধন লাগিব। সন্যাসী সকলে কয় তোমালোকে সন্যাস ধৰ্মৰ নিন্দা কৰিছা। কোৱা এবাৰ আহি বুজি লোৱা। প্ৰথমতে কোৱা তোমালোকে নিন্দা বুলি কাক কোৱা। পৰম পিতা যি সকলোৰে পিতা হয়, গীতাৰ ভগৱান, তেওঁ আমাক বুজাইছে, কৃষ্ণই নহয়। পৰম পিতা পৰমাত্মাই আহি আমাক কৈছে যে এতিয়া কলি যুগৰ অন্ত হ'ব। মনুষ্যৰ বুদ্ধি একেবাৰে জড় জৰীভূত আসুৰী হৈ গ'ল। এইখন হল আসুৰী পতিত ৰাজ্য। সত্যযুগ হ'ল পৱিত্ৰ ৰাজ্য।

তেওঁলোকে বুজে আমিযেই ঈশ্বৰ হয় কিন্তু তেওঁলোকটো নহয়। সকলোৱেই ঈশ্বৰ এজনেই। যি গৰাকীক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। এইটো হ'ল বুজিব লগীয়া কথা। বুজি ল'ব বিচৰা যদি বুজি লোৱা। কিন্তু বুজাওঁতা জন বহুত সংশোধিত হব লাগিব। যি জনৰ নিজৰ মাজতেই ক্ৰোধৰ ভূত আছে তেওঁ কি বুজাব পাৰিব। ক্ৰোধৰ ভূত, মোহৰ ভূত, লোভৰ সৰু ডাঙৰ ভূত থাকেই। বেয়া অভ্যাসও আছে। ভাল ভাল সন্তানৰ দ্বাৰাও মায়াই কিবা নহয় কিবা ভুল কৰাই থাকে। এই সকলোবোৰ দেহ অভিমानी চৈতান হয়। দেহ অভিমান অহা মানেই বান্দৰৰ দৰে হৈ পৰে, পাছত তেওঁ মন্দিৰ যোগ্য হ'ব নোৱাৰে।

তোমালোকে জানা যে মন্দিৰ যোগ্য দেৱী-দেৱতা সকলহে হ'ব পাৰে। তেওঁলোকৰ কৰণেহে মন্দিৰ বনোৱা হয়। সত্যযুগত গোটেই দুনিয়াকে শিৱালয় বুলি কোৱা হয়। সকলো মন্দিৰত থাকে। সৃষ্টিয়ে পৱিত্ৰ মন্দিৰ হৈ যায়। বিশ্ব শিৱালয় হৈ যায়, য'ত যেনে ৰজা ৰাণী তেনে প্ৰজা সকলো পৱিত্ৰ থাকে। তেন্তে জোনেই নহ'ক বহুত যুক্তিৰে বুজাব লাগে। নিগনিযে কামোৰেও আকৌ ফুঁ মাৰিও থাকে। তাৰ মাজত এইটো জ্ঞান আছে। কোনো সন্যাসী আদি আহে যদি প্ৰথমে যুক্তিৰে তেওঁৰ মহিমা কৰিব লাগে। আহক সন্যাসী ডাঙৰীয়া আপুনিটো বহুত ভাল যিয়ে সন্যাস কৰিছে, ঘৰপৰিবাৰ ত্যাগ কৰিছে। তোমালোকে জানা যে দুই প্ৰকাৰৰ সন্যাস আছে। এক হ'ল ঘৰ পৰিবাৰ ত্যাগ কৰা সন্যাস, দ্বিতীয় হ'ল ঘৰ পৰিবাৰ ত্যাগ নকৰা সন্যাস। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও ৰাজযোগ শিকি স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব লাগে। কেতিয়াবা শুনিছিলো? ক'ব এই কথাটো কোনো শাস্ত্ৰত নাই। গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি দ্বাপৰলৈ ঠেলি পঠিয়ালে, তেন্তে বুজিব কেনেকৈ? পুনৰ চিত্ৰৰ ওপৰত বুজাব লগীয়া হয়। তোমালোকৰ হ'ল ঘৰ পৰিবাৰ ত্যাগ কৰা। সকলোৱেটো এৰিব নোৱাৰে। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ হয়। তোমালোকে প্ৰবৃত্তিত থাকিও পাছত ৫ বিকাৰক সন্যাস কৰা নাই, আমি কৰি আছো। আমি সহায় পাই আছো পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। এনেকৈ গৃহস্থ পৰিবাৰত থাকিও ৫ বিকাৰক সন্যাস কৰিলে আমি স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যাম। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতা পৱিত্ৰ আছিল, এতিয়া নাই। কলিযুগৰ পাছত পুনৰ সত্যযুগ আহিব লাগে। বাবাইহে আহি সত্যযুগ স্থাপন কৰে। প্ৰবৃত্তিত থাকিও পদুম ফুলৰ দৰে পৱিত্ৰ বনাই। তোমালোকে কোৱা জুই কপাহ একেলগে থাকিব নোৱাৰে। কিন্তু ইয়াত থকে। তোমালোকৰ কামত প্ৰাপ্তিৰ মূল লক্ষ্য একোৱেই নাই। অসীমৰ বাবা যেতিয়া আহে তেতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ আৰু নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপন হৈ যায়। এই জ্ঞান আমি পাওঁৱেই নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে।

পিতাই কয় দেহৰ লগতে যি সম্বন্ধীয় আদি আছে সকলোকে পাহৰি নিজক আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা। এইয়া আমাৰ ৰাজযোগ সত্যপ্ৰধান। এতিয়া হৈছে তমোপ্ৰধান, পুনৰ তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্যপ্ৰধান সৃষ্টি নিশ্চয় হব। সত্যপ্ৰধান বনোওঁতা ৰচয়িতা পিতায়ে হ'ব। আমি সেই বেহদৰ পিতাৰ পৰা এইয়া শিকি আছো, কৃষ্ণৰ পৰা নহয়। ভগৱান এজনেই। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। এওঁলোকৰ তলৰ পুৰুষাৰ্থীক মনুষ্য বুলি কয়। ভগৱান পৰামধামত থাকে। আমি আত্মাও তাতেই থাকো। এনে সম্পূৰ্ণ শুদ্ধতাৰে বুজাব লাগে। পিছে যোগ পুৰা নাথাকিলে ধাৰণাও নহয়। পিতাই যি বুজাই সেয়া জানো কাৰোবাৰ মনত পৰে। লাগিলে কোনোবা সন্তানে আমি মনত কৰোঁ বুলিয়েই নকয় কিয়, পিতাই মানি নলয়। যদিহে তুমি স্মৰণ কৰা তেন্তে বুদ্ধি শুদ্ধ হোৱা উচিত বা ধাৰণাও ভাল হোৱা উচিত। ধাৰণা হ'লে আনকো কৰাব লাগে। উপকাৰ কৰিব লাগে। তুমি জানা যে পিতাই আহি সকলোকে উপকাৰ কৰে। মায়া ৰাৱণে অপকাৰ কৰে। পিতাই আহি এবাৰতে ইমান উপকাৰ কৰে যে ২১ জন্মৰ কাৰণে আমাৰ উপকাৰ হয়। উপকাৰ অথবা কৃপা কোৱা, আশীৰ্বাদ আদি যিয়ে কোৱা পিছে দ্বাপৰৰ পৰা পুনৰ অকৃপা আৰম্ভ হয়। ৰাৱণে অপকাৰ কৰে। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাহে তোমালোকে অনেকৰ উপকাৰ কৰিব পাৰিবা। দেহ-অভিমानी হ'লে পুনৰ অপকাৰ কৰা আৰম্ভ কৰি দিব। উপকাৰ কৰিলে ভৱিষ্যত ২১ জন্মৰ কাৰণে পুণ্ড্ৰী জমা হয়। উপকাৰ কৰিব নাজানিলে নিশ্চয় অপকাৰেই কৰিব, আসুৰী মতত। মনুষ্য প্ৰত্যেকেই এজনে আনজনৰ ওপৰত অপকাৰেই কৰে। কাম বিকাৰ ৰূপী তৰোৱাল চলাই। পিতাক পাহৰিলে, উপকাৰ কৰিব পাহৰিলে, তেওঁ নিশ্চয় পিছলৈ অপকাৰীয়ে হয়। চেকেণ্ডত উপকাৰ, পাছলৈ চেকেণ্ডত অপকাৰ কৰি দিয়ে। ভাল ভাল সন্তান কিমান উপকাৰী আছিল। উপকাৰ কৰাৰ শিক্ষা আছিল। নিজৰ ওপৰত উপকাৰ কৰিছিল, অন্যৰ ওপৰতো কৰিছিল। পিছত মায়াৰ চক্ৰত আহি গুচি গ'ল। অপকাৰী হৈ গৈ কিমান অপকাৰ কৰে। মনুষ্যই ভাবে কিবাতো নিশ্চয় আছে যি কাৰণে গুচি যায়, আমি কেনেকৈ যাম। বাহিৰত গৈ উল্টা-সুল্টা মিছা কথা কয়। উপকাৰ কৰি যিমান থিনি ভাল খাতাত জমা কৰিছিল অপকাৰ কৰি সেইখিনিও মাটিত মিহলি কৰি দিয়ে। এনেকুৱা বহুত হৈছিল আৰু হৈয়ে থাকিব। চোৱা যিয়ে উপকাৰ কৰিছিল তেওঁৱেই দেহ-অভিমানত আহি অপকাৰী হৈ গৈছে। মনুষ্যই, মনুষ্যক অপকাৰেই কৰে। যেতিয়ালৈকে শ্ৰীমতত নচলে তেতিয়ালৈ

কোনোৱেই উপকাৰ কৰিব নোৱাৰে। অপকাৰ কৰোঁতা ৰাৱণৰ মত। এতিয়াই-এতিয়াই শ্ৰীমতত, এতিয়াই-এতিয়াই ৰাৱণৰ মতত চলিব ধৰে। ক্ৰোধৰ ভূত আহিলে আৰু অপকাৰহে কৰিবলৈ লয়। পিতাৰ ওপৰত অপকাৰৰ কলংক লগাই দিয়ে, নিন্দা কৰে। পিতাই কি ক'ব, ঈশ্বৰীয় সন্তান এনে হয়নে ! তেওঁ পিছত অন্তৰৰ পৰা নামি যায়। কাৰোবাৰ ভূত ওলাই গ'লে পিতাৰ মহিমাও কৰে। ক্ৰোধ বহুত বেয়া সেয়ে পিতাই কয় মৰম লগা স্বভাৱৰ হোৱা। ক্ৰোধী স্বভাৱ অস্তানীৰ হয়। পিতাই বুজাই মোহ একেবাৰে ত্যাগ কৰা। মোহ ত্যাগ কৰোঁতে-কৰোঁতে যেতিয়া অন্তিম সময় আহিব তেতিয়াহে সম্পূৰ্ণ হ'ব। সন্তানে জানে মান্না-বাবা আগত যায় গতিকে তেওঁলোকৰ মতত চলি অনুসৰণ কৰিব লাগে। ধাৰণা কৰিব লাগে। মাত-পিতাৰ অন্তৰত স্থান পালে আসনত বহিব পাৰিব। নিজকে সুধিব লাগে যে আমি লক্ষ্মীক বৰণ কৰোঁতা অৰ্থাৎ মাত-পিতাৰ অন্তৰ আসনত বহাৰ যোগ্য হৈছো নে! যদি ভবা আমাৰ ভিতৰত ক্ৰোধ আছে তেন্তে কেতিয়াও অন্তৰৰ আসনত বহিব নোৱাৰা, লগতে ভৱিষ্যত মহাৰাজা-মহাৰাণীও হ'ব নোৱাৰা। খোজে-খোজে শ্ৰীমতত চলিব লাগে। যদিহে অসুৰ হোৱা তেন্তে চাণ্ডাল হ'ব। হুবহু কল্পৰ আগৰ কথা পিতাই সদায়-সদায় শুনাই আহিছে। তাত কোনো ধৰণৰ পাৰ্থক্য থাকিব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ নিচা কিমান হোৱা দৰকাৰ। পিছে যিয়ে সেৱাত থাকিব তেওঁৰহে নিচা থাকিব, যিয়ে যেনে ধৰণেৰে সেৱা কৰিছে, তেওঁ অৱশ্যে ফল পাবই। প্ৰথম স্থান হৈছে জ্ঞান দিয়া। তাত বহুতক সুখ দি চক্ৰৱৰ্তী বনাব লাগে। অন্যক বনাব বিচাৰিলে সেৱাৰ যুক্তিও বহুত ভাল কৈছে। যি কোনো ঠাইতেই সেৱা হ'ব পাৰে। এনেকুৱা কৰিলে ১০০ ভিতৰত এজনতো ওলাব। পৰিশ্ৰমৰ কাম।

এনেকুৱা - এনেকুৱা ৰাতি দিনে বাবাৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন চলি থাকে। অনেক প্ৰকাৰৰ বিচাৰ চলে। বিন্ধও বহুত আহে। বিশ্বক পৱিত্ৰ স্বৰ্গ বনাব লাগিব। তাৰ কাৰণে অনেক চিন্তন চলে। চিন্তন কৰি কৰি ৰাতিৰ পৰা দিন হৈ যায় সেয়ে গায়ন আছে - নিন্দাক জয় কৰোঁতা...পিতাৰ কেতিয়াবা কেতিয়াবা নিদ্ৰায়ে নাহে। সন্তানক বিশ্বৰ মালিক বনাব লাগিব সেয়ে ইমান চিন্তা লাগি থাকে। তোমালোক সন্তান সকলৰো ইমান চিন্তা হ'ব লাগে যে আমি শ্ৰীমতত কিমানলৈ চলিছো। বাপদাদাৰ লগত আমি সন্তানেই কান্ধত হাত দিব লাগিব। গোটেই পুৰণা দুৰ্নীয়াৰ ইয়াৰ পৰা পঠাব লাগিব। ভাল বাৰু !

মিঠা মিঠা অতি মৰমৰ সন্তানৰ প্ৰতি মাত-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানক নমস্কাৰ।

ধৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ-

১) ৰাৱণৰ মতত চলি কেতিয়াও দেহ-অভিমানত আহি পিতাৰ অপকাৰ কৰিব নালাগে, নিন্দা কৰিব নালাগে। শ্ৰীমতত চলি নিজৰ লগতে সকলোৰে উপকাৰ কৰিব লাগে।

২) ক্ৰোধৰ ভূত প্ৰবেশ কৰিব দিব নালাগে। বহুত মিঠা স্বভাৱৰ হ'ব লাগে। যুক্তিৰে সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান:- নিজৰ শুভ ভাৱনাৰ সংকল্পৰে সকলো আত্মাক উৎসাহ দিওঁতা সঁচা সেৱধাৰী হোৱা।

তোমালোক সন্তানৰ শুভ ভাৱনা হৈছে প্ৰত্যেক আত্মাই পিতাৰ পৰা প্ৰাপ্তিৰ অঞ্জলি লওক, এই শুভ ভাৱনাৰ ফল সেই আত্মাই অনুভৱ কৰিবলৈ শক্তি পায়। শুভ ভাৱনাৰ সংকল্পত বহুত ডাঙৰ শক্তি আছে যি নেকি চাৰিওফালৰ বাতাবাৰণক সলনি কৰি দিয়ে। গতিকে সঁচা সেৱধাৰী তেওঁ যিয়ে নিজেই উৎসাহত থাকি আৰু অন্য আত্মাকো পিতাৰ পৰিচয়ৰ দ্বাৰা উৎসাহ দিয়ে। উৎসাহ এনে বস্তু যি পৰিস্থিতিৰ আগত একো নহয়, তেওঁক আক্ৰমণ কৰাৰ সলনি আত্মসমৰ্পণ হৈ যায়।

শ্লোগান :- বাপদাদাৰ প্ৰতি অটুট প্ৰেম হ'লে ঈশ্বৰীয় মৰ্যাদাত চলিবলৈ সহজ অনুভৱ কৰিব।